

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Marcelou Rouskovou ve věci

žalobce: **M. M.**
bytem P.

proti
žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí**
sídlem Na Poříčním právu 1, 128 01 Praha 2

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 5. 2014, č.j. MPSV-UM/7871/14/4S-HMP
takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo dle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále též „s.ř.“), zamítnuto odvolání proti rozhodnutí Úřadu práce – krajské pobočky pro hl. m. Prahu (dále též „správní orgán prvního stupně“) ze dne 17. 4. 2014 č.j. 650852/14/AB a toto rozhodnutí bylo potvrzeno. Rozhodnutím správního orgánu prvního stupně byla žalobci odňata dávka státní sociální podpory příspěvek na bydlení ode dne 1. 10. 2013, protože nárok na dávku zanikl ke dni 18. 9. 2013 podle § 24 a § 69 zákona č. 117/1995 Sb., o státní sociální podpoře.
2. Žalobce v žalobě namítal, že žalovaný nijak neodůvodnil svůj závěr, že jestliže žalobce změnil místo trvalého pobytu a přestěhoval se do jiné bytové jednotky, měl uplatnit nárok na příspěvek na bydlení podáním nové žádosti o příspěvek na bydlení. Žalovaný se dále podle žalobce vůbec nezabýval žalobcovými odvolacími námitkami a nijak se s nimi nevypořádal, zejména s námitkou, že zákon č. 117/1995 Sb. nijak nestanoví, že v případě změny místa trvalého pobytu nárok na příspěvek na bydlení zaniká, ani že je třeba podávat novou žádost; místo toho se podle § 52 pouze nově posoudí nárok na

dávku a její výši. Žalobce rovněž odkázal na § 53 odst. 3 zákona č. 117/1995 Sb. s tím, že po posouzení dle § 52 téhož zákona se dávka odejme, ale pouze za předpokladu, že přestaly být splněny podmínky stanovené pro nárok na dávku; pokud tyto podmínky byly i po datu takové změny nadále splněny, pak se dle tohoto ustanovení výše dávky pouze zvýší či sníží, popřípadě její výše zůstane zachována. Žalobce rovněž odkázal na § 58 odst. 2 zákona č. 117/1995 Sb. s tím, že zákon ustanovuje jakožto následek změny místa trvalého pobytu do obvodu působnosti jiné krajské pobočky úřadu práce pouze povinnost předání podkladů a stejně tak výslovně proto vylučuje jakýkoliv jiný následek včetně zániku nároku na dávku; tuto skutečnost zákon podle názoru žalobce ustanovuje tak výslovně a jasně, že jakýkoliv jiný výklad by byl *contra legem*. Pokud zákon takové následky vylučuje v případě změny místa trvalého pobytu do místa působnosti jiné pobočky úřadu práce, podle žalobce *a maiori ad minus* proto tím spíše musí být jakýkoliv obdobný následek vyloučen v případě změny místa trvalého pobytu uvnitř obvodu působení jedné krajské pobočky, jako je tomu v této věci, jelikož opačný výklad by byl absurdní. I z tohoto důvodu je rozhodnutí žalovaného dle názoru žalobce nezákonné a nepřezkoumatelné.

3. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě zrekapituloval skutkový stav a mimo jiné uvedl, že k námitkám žalobce nelze přihlídnout, neboť nejsou splněny podmínky zákona č. 117/1995 Sb. pro přiznání dávky státní sociální podpory příspěvek na bydlení. Podle žalovaného žádost o příspěvek na bydlení se podává na konkrétní bytovou jednotku, jejíž číslo žadatel uvádí v bodě A žádosti o příspěvek na bydlení; v uvedeném bytě musí být zároveň přihlášen k trvalému pobytu. Jestliže žalobce změnil místo trvalého pobytu a přestěhoval se do jiné bytové jednotky, měl dle názoru žalovaného uplatnit nárok na příspěvek na bydlení podáním nové žádosti o dávku příspěvek na bydlení. Žalovaný dodal, že žalobci byly v napadeném rozhodnutí dostatečně vysvětleny důvody pro odejmutí dávky státní sociální podpory příspěvek na bydlení. Závěrem žalovaný navrhl zamítnutí žaloby.
4. Účastníci řízení k výzvě soudu v zákonem stanovené lhůtě dvou týdnů nevyjádřili svůj nesouhlas s rozhodnutím o věci samé bez jednání. V souladu s § 51 odst. 1 větou druhou zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále též „s.ř.s.“), měl tak soud za to, že účastníci řízení s takovým projednáním věci vyslovili souhlas. Proto soud o věci samé rozhodl bez jednání.
5. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s.ř.s.), při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.), a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně.
6. Soud ze správního spisu zjistil, že žalobci byl rozhodnutím správního orgánu prvního stupně ze dne 13. 11. 2013 č.j. 826352/13/AB poskytnut příspěvek na bydlení ve výši 6.296 Kč měsíčně ode dne 1. 7. 2013 do 30. 6. 2014. Příspěvek na bydlení byl žalobci poskytnut (mimo jiné) na základě jeho nájemní smlouvy na bytovou jednotku na adrese N., P., kde byl žalobce ke dni 1. 7. 2013 hlášen k trvalému pobytu. Příspěvek na bydlení ve výši 6.296 Kč měsíčně za období červenec – září 2013 (tj. v celkové výši 18.888 Kč) byl žalobci vyplacen dne 15. 11. 2013. Dne 5. 12. 2013 žalobce správnímu orgánu prvního stupně ohlásil změnu spočívající v tom, že nájemní smlouva na ulici N. skončila dne 30. 9. 2013; na nové adrese Z., P. je žalobce nájemcem bytu, přičemž došlo

i ke změně adresy trvalého pobytu žalobce. Správní orgán prvního stupně vydal rozhodnutí ze dne 17. 4. 2014 č.j. 650852/14/AB, jímž žalobci odňal příspěvek na bydlení ode dne 1. 10. 2013, protože nárok na dávku zanikl ke dni 18. 9. 2013; správní orgán prvního stupně uvedl, že jelikož mu bylo oznámeno ukončení nájemního vztahu žalobce k předmětné bytové jednotce č. 80 na adrese původního trvalého pobytu žalobce N., P. a zároveň ke dni 19. 9. 2013 došlo ke změně žalobcova trvalého pobytu na adresu Z., P., došlo k odnětí dávky státní sociální podpory – příspěvku na bydlení – na výše uvedenou bytovou jednotku č. 80. K odvolání žalobce vydal žalovaný žalobou napadené rozhodnutí ze dne 26. 5. 2014 č.j. MPSV-UM/7871/14/4S-HMP, jímž bylo odvolání proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně zamítnuto a toto rozhodnutí potvrzeno. Žalovaný v napadeném rozhodnutí zrekapituloval stav řízení a skutková zjištění a uvedl, že v předmětném řízení byl v souladu s § 3 s.ř. zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti; správní orgán prvního stupně postupoval v souladu se zákonem č. 117/1995 Sb., neboť žalobce přestal být ke dni 18. 9. 2013 trvale hlášen v bytě, na který si žádal a pobíral příspěvek na bydlení. Žalovaný dále uvedl, že přezkoumal soulad napadeného rozhodnutí a řízení, které jeho vydání předcházelo, s právními předpisy a správnost rozhodnutí a neshledal pochybení, které by odůvodňovalo změnu nebo zrušení napadeného rozhodnutí; žalovaný má za to, že k námitkám žalobce uvedeným v odvolání proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně nelze přihlídnout, neboť nejsou splněny podmínky zákona č. 117/1995 Sb. pro přiznání příspěvku na bydlení. Žalovaný dodal, že žádost o příspěvek na bydlení se podává na konkrétní byt, jehož číslo uvádí žadatel v bodě A žádosti o příspěvek na bydlení; v uvedeném bytě musí být zároveň přihlášen k trvalému pobytu; jestliže žalobce změnil místo trvalého pobytu a přestěhoval se do jiné bytové jednotky, měl dle názoru žalovaného uplatnit nárok na příspěvek na bydlení podáním nové žádosti o příspěvek na bydlení, ve které pravdivost uvedených údajů stvrzuje svým podpisem. Podle žalovaného zákon č. 117/1995 Sb. nemá žádné ustanovení, podle kterého by bylo možné zmírnit tvrdost zákona; proto není možné odvolání žalobce vyhovět, neboť by se nejednalo o tvrdost zákona, ale o jeho obcházení.

7. Co se týče žalobcovy námitky nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, soud odkazuje na ustálenou judikaturu Nejvyššího správního soudu (jakož i Ústavního soudu či Evropského soudu pro lidská práva), kupříkladu na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 2. 2015 č.j. 6 As 153/2014-108: *„Nejvyšší správní soud předepisuje, že při přezkoumání rozhodnutí soudů, obdobně jako i správních úřadů postupuje podle zásad plynoucích z ustálené judikatury tohoto soudu. Povinnost orgánů veřejné moci (včetně orgánů moci soudní) svá rozhodnutí řádně odůvodnit nelze interpretovat jako požadavek na detailní odpověď na každou námitku (ve vztahu k soudům srov. např. odst. 61 rozsudku Evropského soudu pro lidská práva ve věci Van de Hurk v. Nizozemí). Orgán veřejné moci na určitou námitku může reagovat i tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí prezentuje od názoru žalobce odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní, tím se s námitkami účastníka řízení vždy - minimálně implicitně - vypořádá. Absence odpovědi na ten či onen argument žalobce v odůvodnění žalovaného rozhodnutí (či rozhodnutí soudu) tak bez dalšího nezpůsobuje nezákonnost rozhodnutí či dokonce jeho nepřezkoumatelnost. Zejména u velmi obsáhlých podání by tento přístup vedl až k absurdním důsledkům a k porušení zásady efektivní a hospodárnosti řízení. Podstatné je, aby se správní orgán (či následně správní soud) vypořádal se všemi základními námitkami účastníka řízení (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9Afs 70/2008 – 13), zpravidla*

proto postačuje, jsou-li vypořádány alespoň základní námitky účastníka řízení, případně, za podmínek tomu přiměřeného kontextu, je akceptovatelná i odpověď implicitní (srov. např. usnesení ze dne 18. 11. 2011, sp. zn. II. ÚS 2774/09, usnesení ze dne 11. 3. 2010, sp. zn. II. ÚS 609/10, usnesení ze dne 7. 5. 2009, II. ÚS 515/09, [dostupné, stejně jako další níže citovaná rozhodnutí Ústavního soudu, na <http://nalus.usoud.cz>]), nebo rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2011, č. j. 4 Ads 58/2011 - 72).“

8. Soud dospěl k závěru, že žalovaný v napadeném rozhodnutí shora uvedeným požadavkům konstantní judikatury na odůvodnění rozhodnutí orgánu veřejné moci dostál. Byť se žalovaný nevypořádával s každou jednotlivou odvolací námitkou, z jeho argumentace je zřejmé, že došel k závěru, že žalobce v měsíci září 2013 přestal splňovat podmínky pro přiznání příspěvku na bydlení již pro samotnou změnu adresy, kde byl žalobce hlášen k trvalému pobytu, jakož i pro skončení nájemní smlouvy na byt na původní adrese na ulici N. (rovněž v měsíci září 2013); z těchto důvodů žalovaný ve spojení se správním orgánem prvního stupně uzavřel, že jelikož se žádost o příspěvek na bydlení podává na konkrétní byt (jehož číslo žadatel uvádí v bodě A žádosti o příspěvek na bydlení), změnou místa trvalého pobytu a přestěhováním se do jiné bytové jednotky měl uplatnit nárok na příspěvek na bydlení podáním nové žádosti. Takové odůvodnění rozhodnutí považuje soud za dostatečné (byť se s ním soud neztotožňuje, viz níže), přičemž je z něho seznatelné, jakými úvahami se žalovaný řídil a proč žalobcovy odvolací námitky dle závěru žalovaného z podstaty věci nemohly obstát.

9. V § 24 zákona č. 117/1995 Sb. ve znění účinném v rozhodném období bylo stanoveno:

„(1) Nárok na příspěvek na bydlení má vlastník nebo nájemce bytu, který je v bytě hlášen k trvalému pobytu, jestliže

a) jeho náklady na bydlení přesahují částku součinu rozhodného příjmu v rodině a koeficientu 0,30, a na území hlavního města Prahy koeficientu 0,35, a

b) součin rozhodného příjmu v rodině a koeficientu 0,30, a na území hlavního města Prahy koeficientu 0,35, není vyšší než částka normativních nákladů na bydlení.

(2) Za nájemce bytu se považuje též nájemce obytné místnosti v zařízeních určených k trvalému bydlení podle zvláštního právního předpisu. Za vlastníka bytu se považuje i vlastník nemovitosti, ve které je byt, který vlastník užívá, pokud je v něm hlášen k trvalému pobytu. Za nájemce bytu se považují oba manželé, jde-li o společný nájem bytu manžely podle zvláštního právního předpisu. Za dobu trvání nájemního vztahu se pro účely nároku na příspěvek na bydlení považuje i doba mezi skončením nájemního poměru a posledním dnem lhůty k vyklizení bytu podle 712a občanského zákoníku, doba od zániku členství v bytovém družstvu do zajištění bytové náhrady podle § 714 občanského zákoníku, a doba od smrti nájemce služebního bytu, od rozvodu jeho manželství nebo od jeho trvalého opuštění společné domácnosti do zajištění přiměřeného náhradního bytu oprávněným osobám podle § 713 občanského zákoníku.

(3) Splňuje-li podmínky nároku na příspěvek na bydlení více osob, náleží příspěvek na bydlení jen jedné, a to osobě určené na základě dohody těchto osob. Nedohodnou-li se tyto osoby, určí krajská pobočka Úřadu práce, která o příspěvku rozhoduje, které z těchto osob se příspěvek na bydlení přizná.

(4) Změní-li oprávněná osoba, která je v bytě hlášena k trvalému pobytu, tento pobyt v průběhu kalendářního měsíce, přihlíží se k této změně pro účely příspěvku na bydlení až od následujícího kalendářního měsíce. To platí i v případě, že osoba společně posuzovaná, která je v bytě hlášena k trvalému pobytu, změní tento pobyt v průběhu kalendářního měsíce nebo se stane vlastníkem nebo nájemcem tohoto bytu.

10. Podle § 52 zákona č. 117/1995 Sb. změní-li se v období, na něž byla dávka přiznána, okruh společně posuzovaných osob nebo jiné skutečnosti rozhodné pro nárok na dávku nebo její výši, posoudí se nově nárok na dávku a její výši ke dni, ke kterému k takové změně došlo. Pro změnu dávky a její výplatu platí § 53 odst. 3.

11. V § 53 odst. 3 zákona č. 117/1995 Sb. je stanoveno:

„Došlo-li podle § 52 k novému posouzení nároku na dávku nebo její výši, dávka se

a) přizná, vyplatí nebo se její výše zvýší, a to zpětně nejvýše tři měsíce ode dne, kdy orgán rozhodující o dávce zjistil, že je třeba nově nárok na dávku nebo její výši posoudit, nebo kdy oprávněná osoba o přiznání dávky, její výplatu nebo zvýšení požádá, nebo

b) odejme, její výplata se zastaví nebo se její výše sníží, a to ode dne následujícího po dni, jimž uplynulo období, za které již byla dávka vyplacena.

Ustanovení § 62 zůstává nedotčeno.“

12. Soud se ztotožňuje s žalobcem v jeho výkladu daných ustanovení zákona č. 117/1995 Sb. a souhlasí, že i na změnu místa, kde je oprávněná osoba hlášena k pobytu, se vztahuje § 52 zákona č. 117/1995 Sb. Hypotéza tohoto ustanovení je naplněna, změní-li se okruh společně posuzovaných osob nebo jiné skutečnosti rozhodné pro nárok na dávku nebo její výši. Již z návěti § 24 odst. 1 zákona č. 117/1995 Sb. („Nárok na příspěvek na bydlení má vlastník nebo nájemce bytu, který je v bytě hlášen k trvalému pobytu...“) je zřejmé, že mezi jiné skutečnosti rozhodné pro nárok na příspěvek na bydlení ve smyslu § 52 zákona č. 117/1995 Sb. (tj. mezi skutečnosti rozhodné pro nové posouzení nároku na dávku a její výši) patří mimo jiné právě i tato skutečnost (tj. změna místa trvalého pobytu oprávněné osoby).

13. Tomuto výkladu nasvědčuje i žalobcem odkazovaný § 58 odst. 2 zákona č. 117/1995 Sb., kde je stanoveno: „Dojde-li v době, ve které je vyplácena dávka uvedená v § 2 písm. a) bodech 1 a 2, § 2 písm. b) bodu 1 ke změně místa, kde je oprávněná osoba hlášena k trvalému pobytu, zastaví krajská pobočka Úřadu práce, která byla před touto změnou k výplatě dávky příslušná, výplatu dávky, a to nejpozději do konce kalendářního měsíce následujícího po měsíci, v němž se o změně trvalého pobytu oprávněné osoby dozvěděla. Krajská pobočka Úřadu práce uvedená v předchozí větě předá krajské pobočce Úřadu práce příslušné podle místa trvalého pobytu oprávněné osoby podklady, na jejichž základě byla dávka přiznána. Příslušná krajská pobočka Úřadu práce vyplácí dávku od měsíční splátky následující po měsíci, v němž byla dávka zastavena.“

14. Vzhledem ke skutečnosti, že dávkou uvedenou v § 2 písm. a) bodě 2. zákona č. 117/1995 Sb. je příspěvek na bydlení, z § 58 odst. 2 cit. zákona je zřejmé, že zákonodárce se změnou místa, kde je oprávněná osoba hlášena k pobytu, nespojuje automatický následek spočívající v odejmutí příspěvku na bydlení. V § 58 odst. 2 zákona č. 117/1995 Sb. je předpokládán pouze ten následek změny místa trvalého pobytu oprávněné osoby, že dosud příslušná krajská pobočka úřadu práce zastaví výplatu dávky a nově příslušná krajská pobočka úřadu práce bude následně plynule

pokračovat ve vyplácení (již přiznané) dávky. V daném případě nedošlo ke změně místní příslušnosti krajské pobočky úřadu práce, proto se odkazované ustanovení neuplatní; z tohoto ustanovení je však zřejmé, že zákon se změnou místa, kde je oprávněná osoba hlášena k pobytu, nespojuje automatický následek spočívající v odejmutí příspěvku na bydlení. Lze proto souhlasit s žalobcem, že zákon č. 117/1995 Sb. v případě změny místa trvalého pobytu oprávněné osoby nestanoví, že nárok na příspěvek na bydlení zaniká, ani to, že je třeba podávat novou žádost. Podle závěru soudu se v takovém případě uplatní postup dle § 52 zákona č. 117/1995 Sb., tj. nové posouzení nároku na dávku a její výši ke dni, ke kterému k takové změně došlo.

15. Jak vyplývá ze správního spisu i z rozsudku zdejšího soudu ze dne 29. 1. 2018 č.j. 2 Ad 6/2015-35 (s týmiž účastníky jako v posuzovaném případě), žalobce se na základě nájemní smlouvy ze dne 27. 8. 2013 stal nájemcem rodinného domu (jehož součástí jsou dvě bytové jednotky) na adrese Z., P., přičemž dne 31. 5. 2014 podal novou žádost o příspěvek na bydlení. Tato žádost byla zamítnuta rozhodnutím správního orgánu prvního stupně ze dne 18. 8. 2014 č.j. 1339785/14/AB; k odvolání žalobce vydal žalovaný rozhodnutí ze dne 3. 12. 2014 č.j. MPSV-UM/23236/14/4S-HMP, jímž bylo odvolání proti tomuto rozhodnutí správního orgánu prvního stupně (ze dne 18. 8. 2014) zamítnuto a toto rozhodnutí potvrzeno. Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 12. 2014 č.j. MPSV-UM/23236/14/4S-HMP žalobou, jež byla rozsudkem zdejšího soudu ze dne 29. 1. 2018 č.j. 2 Ad 6/2015-35 zamítnuta. Zdejší soud v tomto rozsudku mimo jiné uvedl: *„Ze znění § 24 odst. 1 zákona č. 117/1995 Sb. je jednoznačné, že nárok na příspěvek na bydlení mají (za splnění dalších podmínek) pouze vlastníci a nájemci bytu (s tím, že dle § 24 odst. 2 zákona č. 117/1995 Sb. za vlastníka bytu se považuje i vlastník nemovitosti, ve které je byt, který vlastník užívá, pokud je v něm hlášen k trvalému pobytu – to však není případ žalobce, který byl v rozhodném období nájemcem, nikoliv vlastníkem nemovitosti, ve které se nacházejí dvě bytové jednotky), přičemž žalobce tuto podmínku nesplňoval. Soud upozorňuje, že podmínky stanovené v § 24 odst. 1 zákona č. 117/1995 Sb. nelze vykládat extenzivně.“* V této souvislosti zdejší soud poukázal na konstantní judikaturu, například na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 12. 2015 č.j. 8 Ads 142/2015-50 či ze dne 29. 10. 2015 č.j. 7 Ads 248/2015-36. Z této judikatury vyplývá, že pokud zákonodárce omezil okruh osob, jimž přiznal nárok na příspěvek na bydlení, pouze na vlastníky a nájemce bytů, jednalo se o jeho autonomní rozhodnutí, do něhož zásadně nepřísluší soudní moci zasahovat.
16. Vzhledem k tomu, že žalobce od září 2013 přestal splňovat podmínky stanovené zákonem (§ 24 zákona č. 117/1995 Sb.) pro přiznání příspěvku na bydlení, když (na adrese Z., P.) nebyl vlastníkem ani nájemcem bytu, je zřejmé, že by mu v posuzovaném případě správní orgány tak jako tak odňaly příspěvek na bydlení. I kdyby tedy správní orgány v daném případě postupovaly dle § 52 zákona č. 117/1995 Sb. a nově posoudily nárok na dávku a její výši ke dni, kdy ke změně došlo, nepochybně by dospěly ke stejnému závěru jako v případě řešeném zdejším soudem v rozsudku č.j. 2 Ad 6/2015-35, tj. k závěru, že žalobce jako nájemce rodinného domu na adrese Z., P. nesplňoval podmínky nároku na příspěvek na bydlení ve smyslu § 24 zákona č. 117/1995 Sb. Pokud by správní orgány postupovaly v souladu s § 53 odst. 3 zákona č. 117/1995 Sb., jak předpokládá § 52 téhož zákona, je evidentní, že po učiněném závěru, že žalobce již nesplňuje podmínky nároku na příspěvek na bydlení ve smyslu § 24 zákona č. 117/1995 Sb., by bylo nezbytné v souladu s § 53 odst. 3 písm. b) tohoto zákona a dávku odejmout, a to ode dne následujícího po dni, jímž uplynulo období, za které již byla

- dávka vyplacena. Poněvadž ze správního spisu vyplývá, že dávka byla žalobci dne 15. 11. 2013 vyplacena za období červenec až září 2013, správní orgány by byly povinny odejmout žalobci příspěvek na bydlení ode dne následujícího po dni 30. 9. 2013 (jímž uplynulo období, za které již byla dávka vyplacena), tedy ode dne 1. 10. 2013.
17. Z výše uvedených důvodů soud uzavřel, že správní orgány byly povinny odejmout žalobci dávku státní sociální podpory – příspěvek na bydlení – ode dne 1. 10. 2013, což také (žalobou napadeným rozhodnutím žalovaného a jemu předcházejícím rozhodnutím správního orgánu prvního stupně) učinily. Správní orgány tak v daném případě sice pochybily (nebyly oprávněny žalobci automaticky odejmout příspěvek na bydlení na základě pouhé změny místa žalobcova trvalého pobytu a s tím související změny předmětu nájmu, ale byly povinny postupovat dle § 52 ve spojení s § 53 odst. 3 zákona č. 117/1995 Sb.), ovšem toto pochybení nemá vliv na výrok rozhodnutí žalovaného ani rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, který by s ohledem na skutečnosti vyplývající ze správního spisu i z rozsudku zdejšího soudu ze dne 29. 1. 2018 č.j. 2 Ad 6/2015-35 byl stejný (tj. příspěvek na bydlení by žalobci byl tak jako tak ode dne 1. 10. 2013 odňat).
18. Případný zrušující výrok tohoto rozsudku by tak byl ryze formální s tím, že by správní orgány v dalším řízení nezměnily ničeho na svých výrocích a pouze by upravily odůvodnění svých rozhodnutí. Takový postup soud považuje za rozporný se zásadou procesní ekonomie (žalobce navíc v řízení o žalobě nebyl zastoupen, řízení o této žalobě je pak ze zákona /srov. § 11 odst. 1 písm. b/ zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích/ osvobozeno od soudních poplatků; i v teoretickém případě vyhovění žalobě by tak žalobci zjevně nebylo přiznáno právo na náhradu nákladů řízení). Soud v této souvislosti odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 6. 2008 č.j. 1 Ans 4/2008-62: *„Nejvyšší správní soud připomíná svoji judikaturu, dle níž se neruší soudní rozhodnutí o odmítnutí žaloby, pokud je věcně správné, avšak soud svůj výrok chybně odůvodnil. V těchto případech plně postačuje, pokud Nejvyšší správní soud v odůvodnění rozsudku koriguje chybné právní posouzení otázky, přitom kasační stížnost z důvodu procesní ekonomie zamítne (viz rozsudek ze dne 3. 2. 2006, č. j. 1 Afs 129/2004 - 76, dále rozsudek ze dne 2. 3. 2005, č. j. 2 As 1/2005 - 62, oba dostupné na www.nssoud.cz).“* Soud je přesvědčen, že tyto závěry lze obdobně uplatnit i v případě, kdy krajský soud (zde Městský soud v Praze) zamítne žalobu proti rozhodnutí žalovaného, jehož výrok (jakož i výrok jemu předcházejícího rozhodnutí správního orgánu prvního stupně) shledá věcně správným, a z důvodu procesní ekonomie pouze koriguje jeho chybné odůvodnění.
19. Ze shora uvedených důvodů neshledal soud žalobu důvodnou, a proto ji dle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
20. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce ve věci úspěch neměl, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního

soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 29. ledna 2018

JUDr. Marcela Rousková v. r.
samosoudkyně